

bodů přiznání oprávnění. Především nezodpovídal se stěžovatel způsobem, uvedeným ve zmáteční stížnosti, ani v přípravném vyšetřování ani při hlavním přelíčení. O vkladní knížce tvořící předmět dotyčné krádeže, uvedl svědek Gustav R. při hlavním přelíčení, že vinkulovaná nebyla a že peníze mohly býti vyplaceny. Hodnota toho, co bylo ukradeno (§ 173 tr. zák.) řídí se však v případech krádeže vkladní knížky výší vkladu v době krádeže. Z těchto úvah je zjevno, že dotyčná krádež byla také, pokud jde o onu vkladní knížku, spáchána i dokonána již odcizením, knížky, že tu tedy nepřichází v úvahu pouhý pokus krádeže, jak mylně za to má zmáteční stížnost. Nehledíc tudíž k tomu, že předmětem dotyčné krádeže byl podle obžalovacího spisu i podle 4. bodu VII. hlavní otázky vedle oné knížky též 3322 Kč 37 h na hotovosti, jichž odcizení již o sobě opodstatňovalo kvalifikaci této krádeže podle § 179 tr. zák., je z vylíčeného patrné, že ani tím, že byla do řečené otázky zahrnuta i dokonaná krádež vkladní knížky, nejen nebyl porušen žádný z předpisů §§ 318 až 323 tr. ř., nýbrž že bylo i v tomto bodě vyhověno předpisu § 318 tr. ř. Zodpověděli-li však porotcové po nové poradě ve smyslu § 330 tr. ř. III. dodatkovou otázku záporně, vyzněly-li naproti tomu kladně jejich odpovědi pak k VII. hlavní otázce též, pokud jde o její 4. bod v celém jeho rozsahu, tak k X. hlavní otázce, dané jim na zločin veřejného násilí ve smyslu § 98 b) tr. zák., nelze s hlediska důvodů hmotněprávní zmátečnosti čís. 10 a), 11 a 12 § 344 tr. ř. nic namítati proti tomu, že vynesl pak porotní soud rozsudek, jímž došly ony odpovědi porotců výrazu. Zejména je z hořejších úvah zjevna též bezpodstatnost námitek, jimiž napadá zmáteční stížnost rozsudek porotců i po stránce právní, vycházejíc při tom, jak shora dovoďeno, vesměs z názorů právně mylných. Stížnost shledává vlastně příčinu všech jí uplatňovaných hmotněprávních zmatků zřejmě v odpovědích porotců na dotyčné otázky, ba dokonce v doslovu otázek samotných. Takto neprovádí však dotyčné námítky způsobem vyhovujícím zákonu, neboť kterýkoli z důvodů hmotněprávní zmátečnosti je po zákonu doličován pouze tehdy, jestliže stěžovatel, doličuje právní mylnost rozsudku, setrvává při skutkovém ději, zjištěném výrokem porotců a srovnává tento výrok s rozhodnutím porotního soudu. Toho však zmáteční stížnost nečiní. Bylo ji proto zavrhnouti dílem jako bezdůvodnou, dílem jako ne po zákonu, tedy vůbec neprovedenou.

Čís. 3079.

Vhodným předmětem krádeže podle § 171 tr. zák. je sice jen věc movitá, nezáleží však na tom, zda je předmět krádeže movitou věcí již bez přičinění pachatelova (před úkonem, jímž jej z držení jiné osoby odnímá), či stal-li se věcí movitou teprve zásahem pachatelovým (jeho oddělením od věci nemovité — § 295 obč. zák.).

Hranice mezi krádeží a polním pychem; kdy jest přivlastnění si polního majetku krádeží a kdy polním pychem? Opětovné pasení dvou volů na cizím jeteli jest krádeží.

(Rozh. ze dne 7. února 1928, Zm I 776/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 1 odst. první a § 2 odst. druhý zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. a přestupkem krádeže podle §§ 171, 460 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po právní stránce namítá stížnost, že jde v souzeném činu o pouhý polní pych, nikoliv o krádež, jelikož byly odňaty součástky věci nemovité a ve zjištěných několika případech, z nichž prý sluší posuzovati každý samostatně, byla po každé způsobena jen škoda nepatrná a stěžovatel nejednal pro svůj užitek, neboť není prokázáno, že voli, jež pásli, byli jeho. K námitkám nelze přisvědčiti. Vhodným předmětem krádeže jsou arcíť podle § 171 tr. zák. jen věci movité. Avšak zákon nerozeznává, zda je předmět krádeže věcí movitou již bez přičinění pachatelova (před úkonem, jímž jej z držení jiné osoby odnímá), či stal-li se věcí movitou teprve zásahem pachatelovým, na příklad oddělením od věci nemovité (srovnej § 295 obč. zák.), tím, že pachatel zruší jeho souvislost s půdou neb s jinou nemovitou věcí za tím účelem, by jej pak mohl odnít. Tomu svědčí, že nejen zákon o ochraně polního majetku ze dne 12. října 1875, čís. 76 z. zák. pro Čechy poukazuje na přednost ustanovení trestního zákona před ustanovením o potrestání polního pychu, nýbrž že i sám trestní zákon označuje v § 175 II a) za předmět krádeže povšechně úrodu na poli a zvláště ovoce na stromech, jakož i listí stromů morušových. Hranice mezi krádeží a polním pychem není v zákoně vymezena ani stanovením určité výše škody ani jinakými poukazy. Proto nezbude, než určití hranici podle toho, jak jest svémocné přisvojení si části polního majetku pojímáno jednak jeho vlastníkem, jednak obecnstvem, při čemž bude ovšem po subjektivní stránce přihlížeti i k tomu, zda si jest pachatel vědom toho, že svým činem zasahuje do majetkových práv jiné osoby. Přivlastnění si polního majetku bude proto pouhým polním pychem jen tehdy, jde-li o vedlejší výrobky polního hospodářství, na nichž hospodáři nezáleží, tak že je sám vůbec nesklízí nebo nesklízí v rozsahu jinak obvyklém, anebo že jde o množství vzhledem na celkovou úrodu tak nepatrné, že se jeho odnětím sklizeň na dotčeném pozemku znatelně nezmenšuje a zejména nejsou jeho odnětím citelně dotčeny zájmy, pro které hospodář dotyčnou plodinu pěstuje. Rozhoduje-li takto význam pokud se týče bezvýznamnost činu pro hospodářství poškozeného, nezáleží na tom, zda má rozsah škody svou příčinu jen v tom, že jde o několik útoků. Opačný názor vedl by k tomu, že nebylo by přes ustanovení § 173 (druhá věta) tr. zák. přípustným sčítání částečných škod z několika útoků ani při celkové škodě 50 pokud se týče 200 Kč převyšující. V této trestní věci jde o odnětí jetele na nesklizeném jetelišti, tudíž o odcizení plodiny majitelkou pozemku zvláště pěstěné, a jde nejméně o sedm útoků spáchaných pasením dvou dobytčat, jež požírají větší množství krmiva (píce). Opětovnost útoků, spáchaných v krátké době něco málo přes měsíc, poukazuje přímo

k soustavnosti jednání stěžovatelova, to tím spíše, že v útocích na cizí úrodu pokračoval přes napomínání se strany majitelky pozemku. Nikoliv neprávem usuzuje proto rozsudek, že stěžovatel jednal v úmyslu zlodějském, t. j. patrně, že zasahuje v rozsahu pro majitelku pozemku dosti citelném do majetkových práv jiné osoby a opatřuje vlastníku pasených dobytčat — úsporou jinakého krmiva nebo jinaké píce — majetkový prospěch nikoliv bezvýznamný. Nezáleží ani na tom, že není zjištěno, že vlastníkem dobytčat byl sám obžalovaný. Zákonný znak »pro svůj užitek« neznamená, že z krádeže těží právě pachatel; stačí, že těží jiná osoba než vlastník a dosavadní držitel odňaté věci tím, že pachatel nakládá ve prospěch této třetí osoby s věcí po odnětí nebo — jako při pasení na cizím pozemku — samým odnímáním jí způsobem, jenž je výkonem práva vlastnického, a proto přísluší jen majiteli věci neb osobě jím k tomu oprávněné. Z úvah těch nelze spatřovati právní omyl v tom, že prvá stolice shledala v opětovném pasení dvou volů na cizím poli přestupek krádeže, ačkoliv není zjištěna ani přesná cena nikoliv nepatrného množství odcizeného jetele a není zjištěno, zda pachatel byl vlastníkem pasených dobytčat.

Čís. 3080.

Předmětem ochrany vrchnostenských osob podle § 312 tr. zák. není jejich osobní čest, nýbrž autorita úřední, která může býti zlehčena způsobem zakládajícím skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák. také tehdy, když vrchnostenská osoba sama urážku jako takovou osobně nepostřehla nebo nepocítila; nezáleží na tom, zda k urážce došlo v přítomnosti třetích osob či jen tváří v tvář vrchnostenské osobě samotné; nevyžaduje se, aby čin byl spáchán veřejně.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. n. a.).

»Škodou« ve smyslu § 4 zákona jest rozuměti pouze újmu hmotnou, plynoucí přímo ze samého trestného činu; nespádají sem útraty právního zastoupení.

(Rozh. ze dne 8. února 1928, Zm I 722/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované proti rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 25. října 1927, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupky podle §§ 312 a 460 tr. zák., pokud napadla rozsudkový výrok, jímž bylo obžalované podle § 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. uloženo, by ve zkušební době nahradila soukromému účastníku Janu S-ovi útraty právního zastoupení 300 Kč, a výrok ten zrušil. Ve všech ostatních směrech zmateční stížnost zavrhl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Ve slovech, která podle rozsudkového zjištění obžalovaná opětně pronesla k přísežnému polnímu hlídači S-ovi, shledal nalézací soud